

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 174 (XVIII) — Nr. 166

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRÂRI ȘI ALTE ACTE

Marti, 21 februarie 2006

SUMAR

Nr.	Pagina	Nr.	Pagina
HOTĂRÂRI ALE CAMEREI DEPUTAȚILOR			
6. — Hotărâre privind numirea secretarului general și a unui secretar general adjunct al Camerei Deputaților.....	1-2	Decizia nr. 92 din 7 februarie 2006 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 5 din Ordonanța Guvernului nr. 102/2000 privind statutul și regimul refugiaților în România.....	9-11
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			
Decizia nr. 77 din 2 februarie 2006 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 281 ¹ din Codul penal.....	2-4	Decizia nr. 98 din 9 februarie 2006 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278 ¹ alin. 8 lit. c) din Codul de procedură penală.....	11-12
Decizia nr. 79 din 2 februarie 2006 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 300 și art. 385 ¹⁸ din Codul de procedură penală.....	4-5	Decizia nr. 103 din 9 februarie 2006 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 10 alin. (1) teza finală din Legea nr. 241/2005 pentru prevenirea și combaterea evaziunii fiscale.....	13-14
Decizia nr. 80 din 2 februarie 2006 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 171 alin. 4 din Codul de procedură penală....	6-7	Decizia nr. 104 din 9 februarie 2006 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 7 din Legea nr. 543/2002 privind grațierea unor pedepse și înlăturarea unor măsuri și sancțiuni.....	14-16
Decizia nr. 91 din 7 februarie 2006 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 14 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 28/1999 privind obligația agenților economici de a utiliza aparate de marcat electronice fiscale.....	7-9	DECIZII ALE PRIMULUI-MINISTRU	
		23. — Decizie pentru numirea doamnei Cristina-Ancuța Pocora în funcția de secretar de stat la Departamentul pentru Relația cu Parlamentul.....	16

HOTĂRÂRI ALE CAMEREI DEPUTAȚILOR

PARLAMENTUL ROMÂNIEI

CAMERA DEPUTAȚILOR

HOTĂRÂRE

**privind numirea secretarului general
și a unui secretar general adjunct al Camerei Deputaților**

În temeiul art. 223 alin. (2) din Regulamentul Camerei Deputaților, republicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 35 din 16 ianuarie 2006, modificat prin Hotărârea Camerei Deputaților nr. 4/2006,

Camera Deputaților adoptă prezenta hotărâre.

Art. 1. — Doamna Georgeta Elisabeta Ionescu se numește în funcția de secretar general al Camerei Deputaților.

Art. 2. — Domnul Nicolae Sfăcăreanu se numește în funcția de secretar general adjunct al Camerei Deputaților.

Această hotărâre a fost adoptată de Camera Deputaților în ședința din 20 februarie 2006, cu respectarea prevederilor art. 76 alin. (2) din Constituția României, republicată.

PREȘEDINTELE CAMEREI DEPUTAȚILOR
ADRIAN NĂSTASE

București, 20 februarie 2006.
Nr. 6.

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 77

din 2 februarie 2006

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 281¹ din Codul penal

Ion Predescu	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Constantin Doldur	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Marinela Mincă	— procuror
Marieta Safta	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 281¹ din Codul penal, excepție ridicată de Ion Eana în Dosarul nr. 1.008/2005 al Judecătoria Curtea de Argeș.

La apelul nominal este prezent autorul excepției.

Curtea dispune a se face apelul și în Dosarul nr. 865D/2005, având ca obiect aceeași excepție, ridicată de același autor în Dosarul nr. 1.894/2005 al aceleiași instanțe.

La apelul nominal este prezent autorul excepției, precum și partea Autoritatea Rutieră Română — Agenția Argeș, prin consilier juridic Delia Durbacă.

Curtea, având în vedere că excepțiile de neconstituționalitate care fac obiectul Dosarelor nr. 864D/2005 și nr. 865D/2005 au conținut identic, pune în discuție, din oficiu, conexarea dosarelor.

Părțile nu se opun conexării dosarelor.

Reprezentantul Ministerului Public este de acord cu conexarea dosarelor.

Curtea, în temeiul art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții

Constituționale, dispune conexarea Dosarului nr. 865D/2005 la Dosarul nr. 864D/2005, care a fost primul înregistrat.

Având cuvântul, Ion Eana solicită admiterea excepției de neconstituționalitate așa cum a fost formulată, depunând în acest sens concluzii scrise.

Partea Autoritatea Rutieră Română — Agenția Argeș, prin reprezentantul său, solicită respingerea excepției de neconstituționalitate, depunând la dosarul cauzei concluzii scrise.

Reprezentantul Ministerului Public, având cuvântul, pune concluzii de respingere a excepției ca neîntemeiată, apreciind că prevederile legale criticate nu contravin dispozițiilor constituționale invocate ca fiind încălcate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, reține următoarele:

Prin încheierile din 14 noiembrie 2005 și 11 noiembrie 2005, pronunțate în Dosarele nr. 1.008/2005 și nr. 1.894/2005, **Judecătoria Curtea de Argeș a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 281¹ din Codul penal**, excepție ridicată de inculpatul Ion Eana în dosarele menționate.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține că textul de lege criticat încalcă dispozițiile constituționale privind funcționarea economiei de piață, libera inițiativă și concurența loială, întrucât îngreudește accesul transportatorilor pe piață, prin aceea că îi obligă să dețină licență de execuție pentru traseu. Or, potrivit susținerilor autorului excepției, „prin această licență de traseu se îngreudește concurența, deoarece [...] numai anumite grupuri de interese obțin astfel de licențe pe criterii prestabilite în favoarea lor [...]”. Se invocă totodată existența unei contradicții între art. 281¹ din Codul penal și

dispozițiile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 109/2005 privind transporturile rutiere, act normativ în legătură cu care se arată că nu face nici o precizare referitoare la existența obligatorie a licenței de traseu. Se apreciază că menținerea în legislația României a obligativității licenței de traseu nu corespunde cerinței de armonizare a legislației române cu reglementările europene în materia transportului public de mărfuri și persoane.

Judecătoria Curtea de Argeș consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Se arată că „activitatea de transport rutier de persoane se efectuează pe baza unei autorizații impuse de lege, iar condiționarea efectuării transportului rutier public de existența unor licențe de transport, de execuție, de traseu, nu contravine legii concurenței, întrucât dispoziția se aplică tuturor celor care doresc să desfășoare o asemenea activitate“.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, întrucât textul de lege criticat este în deplină concordanță cu prevederile constituționale invocate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, susținerile părților, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2) și ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 281¹ din Codul penal, având următoarea redactare: *„Efectuarea transportului rutier public fără licență de transport, fără licență de execuție pentru vehicul sau fără licență de execuție pentru traseu, după caz, ori cu licențe cu valabilitatea expirată se pedepsește cu închisoare de la o lună la un an sau amendă.*

Persoana care dispune efectuarea transportului rutier public în condițiile prevăzute la alin. 1 sau consimte la efectuarea acestuia se pedepsește cu închisoare de la 3 luni la 2 ani ori amendă.

Eliberarea, cu știință, a unei licențe de transport rutier public, a unei licențe de execuție pentru vehicul sau a unei licențe de execuție pentru traseu, fără respectarea legii, se pedepsește cu închisoare de la 6 luni la 3 ani.“

Dispozițiile constituționale pretins încălcate sunt cele ale art. 135 alin. (2) lit. a), care stabilește obligația statului de a asigura libertatea comerțului, protecția concurenței loiale, crearea cadrului favorabil pentru valorificarea tuturor factorilor de producție.

Examinând excepția astfel cum a fost formulată, Curtea constată că în realitate criticile autorului excepției vizează modul de aplicare a legii de către autoritatea competentă să acorde licențe în materia transportului rutier public, acordarea acestor licențe fiind, în opinia sa, preferențială. Or, asemenea critici nu intră în competența de soluționare a Curții Constituționale, care, potrivit dispozițiilor art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, *„[...] se pronunță numai asupra constituționalității actelor cu privire la care a fost sesizată [...]“*.

De asemenea, Curtea nu este competentă să se pronunțe cu privire la pretinsa contradicție între art. 281¹ din Codul penal și dispozițiile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 109/2005 privind transporturile rutiere. În acest sens, Curtea a statuat în jurisprudența sa, de exemplu în Decizia nr. 486 din 11 decembrie 2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 43 din 19 ianuarie 2004, că examinarea constituționalității unui text de lege are în vedere compatibilitatea acestui text cu dispozițiile constituționale pretins încălcate, iar nu compararea mai multor prevederi legale între ele și raportarea concluziei ce ar rezulta din această comparație la dispoziții ori principii ale Constituției. Procedându-se altfel, s-ar ajunge inevitabil la concluzia că, deși fiecare dintre dispozițiile legale este constituțională, numai coexistența lor ar pune în discuție constituționalitatea uneia dintre ele. În același sens Curtea a mai reținut, de exemplu în Decizia nr. 203 din 29 aprilie 2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 549 din 21 iunie 2004, că eventuala contradicție existentă între dispozițiile unor legi în vigoare nu intră sub incidența controlului de constituționalitate.

De altfel, stabilirea de către legiuitor a unor condiții pentru exercitarea activităților economice, cum este și aceea a obținerii unor licențe pentru efectuarea transportului rutier public, condiții care se aplică în aceeași măsură tuturor celor care doresc să desfășoare această activitate, precum și incriminarea faptei de nerespectare a regimului transportului rutier public astfel instituit este în deplină concordanță cu prevederile constituționale invocate de autorul excepției, dând expresie rolului statului de a asigura protecția concurenței loiale și crearea cadrului favorabil pentru valorificarea tuturor factorilor de producție.

Pentru considerentele arătate, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 281¹ din Codul penal, excepție ridicată de Ion Eana în Dosarele nr. 1.008/2005 și nr. 1.894/2005 ale Judecătoriei Curtea de Argeș.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 2 februarie 2006.

PREȘEDINTE,
ION PREDESCU

Magistrat-asistent,
Marieta Safta

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 79

din 2 februarie 2006

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 300 și art. 385¹⁸ din Codul de procedură penală

Ion Predescu	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Constantin Doldur	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Marinela Mincă	— procuror
Afrodita Laura Tutunaru	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 300 și art. 385¹⁸ din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Remus Bercea, Romulus Gheorghe Bercea și Gheorghe Bercea în Dosarul nr. 227/R/2005 al Judecătoriei Luduș.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public arată că dispozițiile legale criticate au mai fost examinate de instanța de contencios constituțional, care a statuat că acestea nu contravin Legii fundamentale. Până în prezent nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea jurisprudenței Curții Constituționale, motiv pentru care solicită respingerea excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 28 octombrie 2005, pronunțată în Dosarul nr. 227/R/2005, **Judecătoria Luduș a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 300 și art. 385¹⁸ din Codul de procedură penală**, excepție ridicată de Remus Bercea, Romulus Gheorghe Bercea și Gheorghe Bercea în dosarul de mai sus, având ca obiect soluționarea unei cauze penale aflate în faza de rejudecare după casare, cu trimitere la prima instanță.

În motivarea excepției de neconstituționalitate, autorii excepției, sprijinindu-se pe modul de interpretare și de aplicare a textelor legale criticate de către instanța de recurs, susțin că prevederile art. 385¹⁸ alin. 1, coroborate cu cele ale art. 300 din Codul de procedură penală, încalcă dreptul la un proces echitabil, întrucât favorizează partea care a lipsit în mod nejustificat la două termene consecutive. Aceasta, deoarece instanța de recurs, după ce a dispus rejudecarea pricinii în vederea clarificării cadrului juridic procesual, a anulat toate actele întocmite de instanța de fond. Or, o atare dispoziție nu ar putea însă să modifice starea de fapt existentă referitoare la cauza de împiedicare a punerii în mișcare a acțiunii penale.

Judecătoria Luduș nu și-a exprimat opinia cu privire la excepția de neconstituționalitate invocată.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Avocatul Poporului consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, deoarece dispozițiile legale criticate nu numai că nu aduc atingere prevederilor constituționale ale art. 21 alin. (3), ci constituie o aplicare a acestora, legiuitorul fiind preocupat de asigurarea exigențelor unui proces echitabil, prin împiedicarea exercitării abuzive a drepturilor procesuale și prin asigurarea celerității procesului penal, soluționarea cauzei într-un termen rezonabil fiind una dintre aceste exigențe.

Mai mult, dispozițiile art. 300 raportate la art. 385¹⁸ din Codul de procedură penală reprezintă norme de procedură a căror reglementare este de competența exclusivă a legiuitorului, potrivit art. 126 alin. (2) din Legea fundamentală.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională constată că a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate ridicată.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 300 și art. 385¹⁸ din Codul de procedură penală, cu următorul conținut:

Art. 300 — Verificarea sesizării instanței:

„Instanța este datoare să verifice din oficiu, la prima înfățișare, regularitatea actului de sesizare.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A. d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 300 și art. 385¹⁸ din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Remus Bercea, Romulus Gheorghe Bercea și Gheorghe Bercea în Dosarul nr. 227/R/2005 al Judecătoriei Luduș.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 2 februarie 2006.

PREȘEDINTE,
ION PREDESCU

În cazul când se constată că sesizarea nu este făcută potrivit legii, iar neregularitatea nu poate fi înlăturată de îndată și nici prin acordarea unui termen în acest scop, dosarul se restituie organului care a întocmit actul de sesizare, în vederea refacerii acestuia.“

Art. 385¹⁸ — Limitele rejudecării:

„Instanța de rejudecare trebuie să se conformeze hotărârii instanței de recurs, în măsura în care situația de fapt rămâne cea avută în vedere la soluționarea recursului.

Când hotărârea este desființată numai cu privire la unele fapte sau persoane ori numai în ce privește latura penală sau civilă, instanța de rejudecare se pronunță în limitele în care hotărârea a fost casată.“

Autorii excepției de neconstituționalitate susțin că prin dispozițiile legale criticate sunt încălcate prevederile constituționale ale art. 20 referitoare la *Tratatele internaționale privind drepturile omului* și ale art. 21 alin. (3) referitoare la dreptul părților la un proces echitabil și la soluționarea cauzelor într-un termen rezonabil.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile art. 300 și art. 385¹⁸ alin. 1 din Codul de procedură penală au mai fost supuse controlului de constituționalitate, prin raportare la aceleași dispoziții constituționale invocate și în prezenta cauză. Astfel, prin Decizia nr. 291 din 9 iunie 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 681 din 29 iulie 2005, și Decizia nr. 539 din 7 decembrie 2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 61 din 18 ianuarie 2005, Curtea Constituțională a respins excepțiile de neconstituționalitate ca neîntemeiate, pentru considerentele acolo reținute.

Întrucât în prezenta cauză nu au intervenit elemente noi care să justifice schimbarea jurisprudenței Curții, cele statuate prin deciziile menționate își păstrează valabilitatea.

Referitor la susținerile autorilor excepției privind anularea actelor întocmite de instanța de fond, Curtea Constituțională reține că acestea privesc modul de interpretare și de aplicare a legii, iar examinarea lor excedează competenței instanței de contencios constituțional.

Magistrat-asistent,
Afrodita Laura Tutunaru

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 80

din 2 februarie 2006

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 171 alin. 4 din Codul de procedură penală

Ion Predescu — președinte
 Nicolae Cochinescu — judecător
 Aspazia Cojocaru — judecător
 Constantin Doldur — judecător
 Acsinte Gaspar — judecător
 Kozsokár Gábor — judecător
 Petre Ninosu — judecător
 Șerban Viorel Stănoiu — judecător
 Marinela Mincă — procuror
 Afrodita Laura Tutunaru — magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 171 alin. 4 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Dorian Popa în Dosarul nr. 1.870/P/2005 al Tribunalului Dolj — Secția penală.

La apelul nominal lipsește autorul excepției, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, deoarece învinuitul sau inculpatul are posibilitatea să renunțe la serviciile apărătorului din oficiu și să își angajeze un avocat ales.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 26 octombrie 2005, pronunțată în Dosarul nr. 1.870/P/2005, **Tribunalul Dolj — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 171 alin. 4 din Codul de procedură penală**, excepție ridicată de Dorian Popa în dosarul de mai sus având ca obiect soluționarea unei cauze penale.

În motivarea excepției de neconstituționalitate, autorul acesteia susține că textul legal criticat este neconstituțional în măsura în care desemnarea apărătorului din oficiu s-a făcut direct de către instanță, fără să fie consemnată opțiunea inculpatului de a se apăra singur ori de a-și alege un apărător. Mai arată că în majoritatea cazurilor asistența juridică din oficiu se face formal, astfel că învinuitul sau inculpatul este, în realitate, lipsit de dreptul la apărare.

Tribunalul Dolj — Secția penală opinează că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, deoarece dispozițiile art. 171 alin. 4 din Codul de procedură penală nu contravin prevederilor fundamentale și convenționale invocate, ci, dimpotrivă, reprezintă o caracterizare a garantării dreptului la apărare în cadrul procesului penal.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, deoarece prevederile legale criticate referitoare la luarea măsurilor pentru desemnarea unui apărător din oficiu atunci când asistența juridică este obligatorie și dacă învinuitul sau inculpatul nu și-a ales un apărător, nu aduc atingere dreptului părților de a fi asistate, în tot cursul procesului penal, de un avocat ales sau numit din oficiu, ci, dimpotrivă, prin aceste dispoziții se înscriu în Codul de procedură penală dreptul la apărare și obligația organelor judiciare de a-l respecta și de a asigura exercitarea lui în mod efectiv.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională constată că a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 171 alin. 4 din Codul de procedură penală, cu următorul conținut: „*Când asistența juridică este obligatorie, dacă învinuitul sau inculpatul nu și-a ales un apărător, se iau măsuri pentru desemnarea unui apărător din oficiu.*”

Autorul excepției de neconstituționalitate susține că prin dispozițiile legale criticate sunt încălcate prevederile constituționale ale art. 24 privind dreptul la apărare și ale art. 20 referitoare la tratatele internaționale privind drepturile omului, coroborate cu ale art. 6 paragraful 3 lit. c) din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, referitoare la dreptul acuzatului de a se apăra el singur sau să fie asistat de un apărător ales ori numit din oficiu.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile art. 171 alin. 4 din Codul de procedură penală nu sunt de natură să știrbească în vreun fel dreptul la apărare al inculpatului sau alt drept al acestuia. Dimpotrivă, pe baza acestora i se asigură inculpatului apărător din oficiu atunci când nu are posibilitatea să beneficieze de serviciile unui avocat ales.

De altfel, autorul excepției nu atacă dispoziția legală în conținutul ei, ci își exprimă nemulțumirea cu privire la

modul în care este aplicată, arătând că i s-a numit un apărător din oficiu fără ca el să fie întrebat și că apărătorul desemnat din oficiu nu și-a îndeplinit în mod corespunzător mandatul. Așadar, critica formulată nu privește un aspect de neconstituționalitate, ci unul de aplicare a legii, a cărui examinare este de competența instanțelor judecătorești.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 171 alin. 4 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Dorian Popa în Dosarul nr. 1.870/P/2005 al Tribunalului Dolj — Secția penală.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 2 februarie 2006.

PREȘEDINTE,
ION PREDESCU

Magistrat-asistent,
Afrodita Laura Tutunaru

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 91 din 7 februarie 2006

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 14 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 28/1999 privind obligația agenților economici de a utiliza aparate de marcat electronice fiscale

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Constantin Doldur	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Ion Tiucă	— procuror
Claudia Margareta Niță	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 14 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 28/1999 privind obligația agenților economici de a utiliza aparate de marcat electronice fiscale, excepție ridicată de Societatea Comercială „Europeinter Alex” — S.R.L. din Cluj-Napoca în Dosarul nr. 7.932/2005 al Judecătoriei Cluj-Napoca.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public solicită respingerea excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 14 septembrie 2005, pronunțată în Dosarul nr. 7.932/2005, **Judecătoria Cluj-Napoca a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor „art. 14 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 28/1999 privind obligația agenților economici de a utiliza aparate de marcat electronice fiscale, republicată, completată și modificată prin Legea nr. 116/2004”**. Excepția a fost ridicată de Societatea Comercială „Europeinter Alex” — S.R.L. din Cluj-Napoca într-o cauză având ca obiect o plângere contravențională.

În motivarea excepției de neconstituționalitate, se susține că dispozițiile de lege criticate încalcă prevederile art. 45 și ale art. 53 din Constituție. În acest sens, se arată că măsura suspendării activității unei societăți comerciale, prevăzută de art. 14 alin. (2) din Ordonanța de

urgentă a Guvernului nr. 28/1999, contravine principiului libertății economice, deoarece sancțiunea nu poate fi aplicată în mod discreționar și este disproporționată față de gravitatea faptei imputate agentului economic. Mai mult, se precizează că este „contrar principiilor de drept ca o persoană fizică sau juridică să răspundă pentru o faptă care nici nu-i este imputabilă”, întrucât în speță nu s-a dovedit culpa agentului economic, răspunzător pentru fapta sancționată fiind angajatul său, care nu a respectat normele legale și nici regulamentul de ordine interioară, ambele referitoare la obligația utilizării aparatului de marcat electronic fiscal.

Totodată, dispozițiile de lege criticate contravin și prevederilor art. 53 din Constituție, întrucât sancțiunea aplicată afectează chiar existența unor drepturi sau a unor libertăți, este disproporționată în raport de situația care a determinat-o și nu este necesară într-o societate democratică.

Judecătoria Cluj-Napoca apreciază că dispozițiile art. 14 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 28/1999 nu contravin prevederilor art. 53 din Constituție, întrucât norma fundamentală invocată enumeră tocmai acele situații de excepție și condiționate care pot legitima restrângerea prin lege a exercițiului unor drepturi și al unor libertăți cetățenești. Or, măsura prevăzută de textul de lege criticat are ca scop protejarea ordinii de drept, respectiv protejarea societății împotriva fenomenului de evaziune fiscală.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului apreciază că dispozițiile art. 14 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 28/1999 nu contravin prevederilor art. 53 din Constituție, întrucât acestea privesc drepturile și libertățile cetățenilor, iar nu și drepturile persoanelor juridice.

Totodată, se arată că stabilirea circumstanțelor săvârșirii unei contravenții și sancționarea acesteia prin amendă reprezintă opțiunea legiuitorului, care dă expresie preocupării statului pentru asigurarea libertății comerțului, protecției concurenței loiale și creării cadrului favorabil pentru valorificarea tuturor factorilor de producție.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului și dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 14 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 28/1999 privind obligația agenților economici de a utiliza aparate de marcat electronice fiscale, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 75 din 21 ianuarie 2005, cu modificările ulterioare. Textul de lege criticat are următorul conținut:

— Art. 14 alin. (2): „*Nerespectarea de către agenții economici a prevederilor art. 10 lit. b), referitoare la neutilizarea aparatelor de marcat electronice fiscale, neemiterea bonurilor fiscale pentru toate bunurile livrate sau serviciile prestate, emiterea de bonuri cu o valoare inferioară celei reale și nereintroducerea datelor înscrise pe rola-jurnal privind tranzacțiile efectuate de la ultima închidere zilnică până în momentul ștergerii memoriei operative, atrage și suspendarea activității unității pe o perioadă de 3 luni.*”

În motivarea excepției se invocă încălcarea dispozițiilor constituționale ale art. 45 „Libertatea economică” și ale art. 53 „Restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți”.

Examinând excepția de neconstituționalitate și dispozițiile de lege criticate, Curtea constată următoarele:

Dispozițiile art. 14 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 28/1999 prevăd faptele care, potrivit art. 10 din ordonanță, constituie contravenții, precum și sancțiunea suspendării activității agentului economic pe o perioadă de 3 luni.

Curtea constată că este neîntemeiată critica de neconstituționalitate privind încălcarea prevederilor art. 45 din Constituție, potrivit cărora accesul liber al persoanei la o activitate economică, libera inițiativă și exercitarea acestora sunt garantate în condițiile legii. Agentul economic în activitatea căruia s-a constatat săvârșirea unei contravenții nu poate invoca principiul libertății economice, în condițiile în care acesta nu a respectat prevederile legale.

În ceea ce privește critica de neconstituționalitate a art. 14 alin. (2) din ordonanță față de prevederile art. 53 din Constituție, Curtea constată că nici aceasta nu poate fi reținută. Măsura dispusă de textul de lege criticat este justificată de imperativul protejării interesului social și al ordinii de drept prin adoptarea unor măsuri specifice de preîntâmpinare și sancționare a faptelor care generează sau ar putea genera fenomene economice negative, cum ar fi evaziunea fiscală.

În sfârșit, Curtea constată că susținerile autorului excepției referitoare la răspunderea juridică pe care agentul economic o poartă și, implicit, sancțiunile contravenționale pe care acesta trebuie să le suporte pentru faptele angajatului său, nu reprezintă critici de neconstituționalitate, astfel că nu pot fi reținute.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 14 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 28/1999 privind obligația agenților economici de a utiliza aparate de marcat electronice fiscale, excepție ridicată de Societatea Comercială „Europeinter Alex” — S.R.L. din Cluj-Napoca în Dosarul nr. 7.932/2005 al Judecătoria Cluj-Napoca.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 7 februarie 2006.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Claudia Margareta Niță

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 92

din 7 februarie 2006

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 5 din Ordonanța Guvernului nr. 102/2000 privind statutul și regimul refugiaților în România

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Constantin Doldur	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Ion Tiucă	— procuror
Claudia Margareta Niță	— magistrat-asistent

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 21 octombrie 2005, pronunțată în Dosarul nr. 7.064/2005, **Judecătoria Sectorului 5 București a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 5 din Ordonanța Guvernului nr. 102/2000 privind statutul și regimul refugiaților în România.** Excepția a fost ridicată de Saied Meynaghi Aghdam într-o cauză având ca obiect soluționarea plângerii acestuia împotriva hotărârii Oficiului Național pentru Refugiați de respingere a cererii de acordare a statutului de refugiat.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia arată că dispozițiile art. 5 din Ordonanța Guvernului nr. 102/2000 sunt contrare prevederilor art. 22 alin. (1) și (2) din Constituție și celor ale art. 2 și 3 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, referitoare la dreptul la viață și la integritate fizică și psihică, precum și la interzicerea torturii.

Textul de lege criticat limitează cazurile de acordare a protecției umanitare condiționate numai la situațiile prevăzute de art. 2 din ordonanță, fără a cuprinde și motivele de acordare a protecției în situația pedepselor inumane sau degradante. Astfel, persoanele care, aparent, nu îndeplinesc condiția motivelor serioase de persecuție sunt excluse de la protecție, deși oferă suficiente alte probe prin care se deduce că sunt expuse, în țara de origine, riscului vătămării dreptului la viață, precum și

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 5 din Ordonanța Guvernului nr. 102/2000 privind statutul și regimul refugiaților în România, excepție ridicată de Saied Meynaghi Aghdam în Dosarul nr. 7.064/2005 al Judecătoria Sectorului 5 București.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Magistratul-asistent referă Curții faptul că partea Oficiului Național pentru Refugiați a transmis la dosarul cauzei note scrise prin care solicită respingerea excepției ca neîntemeiată, arătând, în esență, că dispozițiile de lege criticate nu contravin prevederilor constituționale și convenționale pretins a fi încălcate.

Reprezentantul Ministerului Public solicită respingerea excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată.

riscului de tortură, pedepse sau tratamente inumane ori degradante aplicate și altor cauze decât cele de persecuție, potrivit definiției termenului de „refugiat” cuprinse în art. 1 din Convenția din 1951 de la Geneva privind statutul refugiaților. Or, art. 2 și 3 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale sunt aplicabile în toate cazurile existenței riscului vătămării deplinului la viață, precum și riscului de tortură, pedepse sau tratamente inumane ori degradante, indiferent de motive. Totodată, dispozițiile convenționale menționate impun statelor contractante nu numai obligația negativă de a nu practica tortura și de a nu aplica tratamente inumane sau degradante, ci și pe cea pozitivă de a proteja orice persoană aflată sub jurisdicția lor contra unei situații de pericol ce ar expune-o relor tratamente, chiar dacă acest risc ar urma să se materializeze în afara teritoriului lor.

Judecătoria Sectorului 5 București apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Dispozițiile de lege criticate sunt clare în identificarea cazurilor în care se poate acorda protecție umanitară condiționată, noțiunile folosite în cuprinsul normei juridice fiind precis stabilite în acte normative interne și internaționale privind tortura și pedepsele ori tratamentele inumane, stabilirea criteriilor pentru acordarea protecției umanitare condiționate fiind așadar în deplină concordanță cu prevederile Convenției pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. Pe de altă parte, norma juridică are un caracter de generalitate, urmând ca interpretarea și aplicarea sa în funcție de fiecare caz în parte să revină judecătorului.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului apreciază că dispozițiile art. 5 din Ordonanța Guvernului nr. 102/2000 privind statutul și regimul refugiaților în România, reglementând condițiile în care se poate acorda protecție umanitară condiționată, sunt în deplină concordanță cu prevederile constituționale ale art. 22 alin. (2) prin care se definește dreptul la viață și la integritate fizică și psihică, precum și cu instrumentele juridice internaționale referitoare la statutul și regimul refugiaților.

Cât privește susținerile referitoare la lipsa de claritate și precizie a textului de lege criticat, se arată că, în jurisprudența sa, Curtea Constituțională a mai examinat acest aspect și a reținut, prin deciziile nr. 151/2003 și nr. 478/2005, că dispozițiile de lege indicate întrunesc pe deplin cerințele de claritate și precizie specifice normei juridice.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului și dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 5 din Ordonanța Guvernului nr. 102/2000 privind statutul și regimul refugiaților în România, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.136 din 1 decembrie 2004, având următorul cuprins: *„Protecția umanitară condiționată se poate acorda străinului care nu îndeplinește condițiile prevăzute la art. 2 alin. (1) și cu privire la care există motive serioase să se creadă că, dacă va fi returnat în țara de origine, riscă să sufere o vătămare a drepturilor sale constând în:*

1. condamnarea la pedeapsa cu moartea sau executarea unei astfel de pedepse; sau

2. tortură, tratamente sau pedepse inumane ori degradante; sau

3. o amenințare serioasă, individuală, la adresa vieții sau integrității, ca urmare a violenței generalizate în situații de conflict armat intern sau internațional, dacă solicitantul face parte din populația civilă.“

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia invocă încălcarea dispozițiilor privind dreptul la viață și la integritate fizică și psihică, precum și interzicerea torturii, cuprinse în art. 22 alin. (1) și (2) din Constituție și art. 2 și 3 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile de lege criticate au mai fost supuse controlului Curții Constituționale, prin raportare la aceleași prevederi constituționale și convenționale pretins a fi încălcate și în prezenta cauză. Astfel, prin Decizia nr. 244 din 10 mai 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 569 din 1 iulie 2005, Curtea a stabilit că dispozițiile art. 5 din Ordonanța Guvernului nr. 102/2000 sunt în deplină concordanță cu normele internaționale privind protecția refugiaților și, prin urmare, nu contravin nici prevederilor art. 22 alin. (1) și (2) din Constituție și nici celor ale art. 2 și 3 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, referitoare la dreptul la viață și la integritate fizică și psihică, precum și la interzicerea torturii.

Întrucât în cauză nu au intervenit elemente noi de natură a determina schimbarea jurisprudenței în materie a Curții Constituționale, soluția și considerentele ce au stat la baza deciziei amintite își mențin valabilitatea.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

D E C I D E:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 5 din Ordonanța Guvernului nr. 102/2000 privind statutul și regimul refugiaților în România, excepție ridicată de Saied Meynaghi Aghdam în Dosarul nr. 7.064/2005 al Judecătoria Sectorului 5 București.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 7 februarie 2006.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Claudia Margareta Niță

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

D E C I Z I A Nr. 98

din 9 februarie 2006

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278¹ alin. 8 lit. c)
din Codul de procedură penală**

Ioan Vida	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Constantin Doldur	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Marilena Mincă	— procuror
Florentina Geangu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278¹ alin. 8 lit. c) din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Ioan Niculiță în Dosarul nr. 3.121/2004 al Judecătoria Gura Humorului.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, se dă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției ca neîntemeiată, invocând jurisprudența Curții Constituționale în această materie și apreciind că dispozițiile legale criticate nu contravin prevederilor constituționale.

C U R T E A,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 20 septembrie 2005, pronunțată în Dosarul nr. 3.121/2004, **Judecătoria Gura Humorului a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278¹ alin. 8 lit. c) din Codul de procedură penală**, excepție ridicată de Ioan Niculiță în dosarul menționat.

În motivarea excepției de neconstituționalitate, autorul acesteia susține, în esență, că prevederile legale criticate sunt contrare dispozițiilor constituționale privind dreptul la un proces echitabil, întrucât îl obligă pe judecător să-și exprime anterior părerea cu privire la soluția ce ar putea fi dată în cauză, prin aceea că în încheierea de admitere a plângerii, pronunțată în temeiul art. 278¹ alin. 8 lit. c) din Codul de procedură penală, judecătorul își exprimă obligatoriu opinia, astfel încât la următorul termen acesta va pronunța, cel mai probabil, o soluție de condamnare.

Judecătoria Gura Humorului apreciază că textul de lege criticat „nu încalcă nici un drept constituțional, ci asigură accesul liber la justiție“.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată

președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Guvernul, invocând jurisprudența Curții Constituționale, consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Avocatul Poporului consideră că dispozițiile legale criticate sunt constituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate ridicată.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 278¹ alin. 8 lit. c) din Codul de procedură penală, având următorul conținut: *„Instanța pronunță una dintre următoarele soluții: [...] c) admite plângerea, prin încheiere, desființează rezoluția sau ordonanța atacată și, când probele existente la dosar sunt suficiente pentru judecarea cauzei, reține cauza spre judecare, dispozițiile privind judecarea în primă instanță și căile de atac, aplicându-se în mod corespunzător.”*

În susținerea neconstituționalității acestui text de lege, autorul excepției invocă încălcarea prevederilor art. 21 alin. (3) din Constituție, potrivit cărora *„Părțile au dreptul la un proces echitabil și la soluționarea cauzelor într-un termen rezonabil”*.

Examinând excepția de neconstituționalitate ridicată, se constată că prevederile de lege criticate au mai făcut obiectul controlului de constituționalitate, tot prin raportare la art. 21 din Constituție. Astfel, prin Decizia nr. 1 din

Față de cele arătate, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 alin. (1) și (6) din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278¹ alin. 8 lit. c) din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Ioan Niculiță în Dosarul nr. 3.121/2004 al Judecătoriei Gura Humorului.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 9 februarie 2006.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

18 ianuarie 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 146 din 18 februarie 2005, Decizia nr. 66 din 3 februarie 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 142 din 17 februarie 2005, Decizia nr. 73 din 8 februarie 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 202 din 10 martie 2005, sau Decizia nr. 170 din 22 martie 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 349 din 25 aprilie 2005, Curtea a reținut că prin încheierea pronunțată în temeiul 278¹ alin. 8 lit. c) din Codul de procedură penală, de admitere a plângerii, cu desființarea rezoluției sau ordonanței atacate și reținerea cauzei spre judecare, instanța nu dezleagă fondul pricinii, ci apreciază numai cu privire la legalitatea actului atacat. Soluționarea fondului cauzei constituie o etapă procesuală distinctă, guvernată de regulile procedurale aplicabile judecării în primă instanță și în căile de atac, reguli cu privire la care textele criticate stipulează în mod expres că se aplică *„în mod corespunzător”*. În sensul celor arătate, prevederile art. 278¹ alin. 8 lit. c) din Codul de procedură penală asigură posibilitatea părților de a formula apărări, de a propune probe și de a recurge la căile de atac stabilite de lege, așadar de a se prevala de toate garanțiile procesuale care condiționează un proces echitabil, în deplină concordanță cu prevederile art. 21 alin. (3) din Constituție.

De altfel, dispozițiile privind judecarea în primă instanță și în căile de atac aplicându-se în mod corespunzător și în ipoteza soluționării cauzei după admiterea plângerii și desființarea actului atacat, judecătorul are posibilitatea să-și manifeste rolul activ și să efectueze o cercetare judecătorească eficientă în vederea aflării adevărului. Altfel spus, nu este obligatoriu ca instanța de judecată, reținând cauza spre rejudecare, să pronunțe în toate cazurile o hotărâre de condamnare a inculpatului, ci, ținând seama de normele și principiile care guvernează funcționarea puterii judecătorești, inclusiv de principiile independenței și imparțialității judecătorilor, aceasta să pronunțe soluția care se impune conform legii.

Întrucât nu au intervenit elemente noi care să determine reconsiderarea jurisprudenței Curții Constituționale, soluția și considerentele cuprinse în deciziile menționate își mențin valabilitatea și în cauza de față.

Magistrat-asistent,
Florentina Geangu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 103

din 9 februarie 2006

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 10 alin. (1) teza finală din Legea nr. 241/2005 pentru prevenirea și combaterea evaziunii fiscale

Ioan Vida — președinte
 Aspazia Cojocaru — judecător
 Constantin Doldur — judecător
 Acsinte Gaspar — judecător
 Kozsokár Gábor — judecător
 Petre Ninosu — judecător
 Ion Predescu — judecător
 Marilena Mincă — procuror
 Florentina Geangu — magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 10 alin. (1) teza finală din Legea nr. 241/2005 pentru prevenirea și combaterea evaziunii fiscale, excepție ridicată de Parchetul de pe lângă Judecătoria Vaslui în Dosarul nr. 6.764/2004 al Judecătoriei Vaslui.

La apelul nominal răspunde Agenția Națională de Administrare Fiscală București, lipsind celelalte părți, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Reprezentantul Agenției Naționale de Administrare Fiscală București solicită respingerea excepției de neconstituționalitate, invocând în acest sens Decizia Curții Constituționale nr. 697 din 20 decembrie 2005.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției ca neîntemeiată, invocând jurisprudența Curții Constituționale în această materie și apreciind că dispozițiile legale criticate nu contravin prevederilor constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 1 noiembrie 2005, pronunțată în Dosarul nr. 6.764/2004, **Judecătoria Vaslui a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 10 alin. (1) teza finală din Legea nr. 241/2005**, excepție ridicată de Parchetul de pe lângă Judecătoria Vaslui în dosarul de mai sus.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține că prevederile legale potrivit cărora, în situația achitării prejudiciului cauzat prin infracțiunea de evaziune fiscală comisă, învinuitul ori inculpatul beneficiază de o cauză de nepedepsire aduc atingere dispozițiilor constituționale ale art. 16, deoarece instituie o diferență de tratament juridic între inculpații care comit o infracțiune de evaziune fiscală de pericol și inculpații care săvârșesc o infracțiune de evaziune fiscală de prejudiciu, între autorii infracțiunii rămase în faza de tentativă și autorii cercetați

pentru aceeași infracțiune consumată, precum și între inculpații care au comis infracțiunea de evaziune fiscală și inculpații autori ai oricărei alte infracțiuni de prejudiciu. De asemenea, dispozițiile legale criticate sunt, în opinia autorului excepției, neconstituționale, deoarece, pe de o parte, instituie o discriminare între cetățeni pe criterii de avere, iar pe de altă parte, favorizează statul prin încurajarea achitării prejudiciului fără ca inculpatul să mai răspundă penal, ceea ce contravine prevederilor art. 44 alin. (2) din Constituție.

Judecătoria Vaslui apreciază că excepția de neconstituționalitate este întemeiată, întrucât dispozițiile legale criticate contravin prevederilor art. 16 alin. (1) și art. 44 alin. (2) din Legea fundamentală.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Avocatul Poporului consideră că dispozițiile art. 10 alin. (1) teza finală din Legea nr. 241/2005 sunt constituționale, ele aplicându-se în mod egal tuturor persoanelor prevăzute de ipoteza normei, fără discriminări pe considerente arbitrare, stabilirea cauzelor de nepedepsire și a celor de reducere a pedepselor, în cazul săvârșirii unei infracțiuni de evaziune fiscală, reprezentând opțiunea legiuitorului. Cât privește critica de neconstituționalitate față de art. 44 alin. (2) din Constituție, menționează că textul de lege criticat nu conține norme contrare dispozițiilor constituționale privind dreptul de proprietate privată.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate ridicată.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile părții prezente, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 10 alin. (1) teza finală din Legea nr. 241/2005 pentru prevenirea și combaterea evaziunii fiscale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 672 din 27 aprilie 2005, având următorul conținut: „*Dacă prejudiciul cauzat și recuperat în aceleași condiții este de până la 50.000 euro, în echivalentul monedei naționale, se aplică o sancțiune administrativă, care se înregistrează în cazierul judiciar.*”

Autorul excepției de neconstituționalitate susține că prin dispozițiile legale criticate sunt încălcate prevederile constituționale ale art. 16 alin. (1) referitoare la egalitatea cetățenilor în fața legii și a autorităților publice, fără privilegii și fără discriminări, și ale art. 44 alin. (2) privind garantarea și ocrotirea în mod egal de lege a dreptului de proprietate privată, indiferent de titular.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că această excepție, ridicată de același autor cu o motivare similară, a mai fost soluționată prin Decizia nr. 697 din 20 decembrie 2005. Cu acel prilej Curtea

Față de cele arătate, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 alin. (1) și (6) din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 10 alin. (1) teza finală din Legea nr. 241/2005 pentru prevenirea și combaterea evaziunii fiscale, excepție ridicată de Parchetul de pe lângă Judecătoria Vaslui în Dosarul nr. 6.764/2004 al Judecătoria Vaslui.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 9 februarie 2006.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Florentina Geangu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 104 din 9 februarie 2006

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 7 din Legea nr. 543/2002 privind grațierea unor pedepse și înlăturarea unor măsuri și sancțiuni

Ioan Vida	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Constantin Doldur	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Marilena Mincă	— procuror
Florentina Geangu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 7 din Legea nr. 543/2002 privind grațierea unor pedepse și înlăturarea unor măsuri și sancțiuni, excepție ridicată de Gheorghe Vizitiu în Dosarul nr. 3.644/2005 al Tribunalului Iași.

La apelul nominal se prezintă, personal, partea Constantin Popa, lipsă fiind autorul excepției, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Partea prezentă solicită respingerea excepției de neconstituționalitate, arătând că textul legal criticat nu

contravine prevederilor constituționale invocate de autorul excepției, depunând în acest sens concluzii scrise.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției ca nefondată, întrucât apreciază că prevederile de lege criticate nu contravin dispozițiilor constituționale invocate ca fiind încălcate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 1 noiembrie 2005, pronunțată în Dosarul nr. 3.644/2005, **Tribunalul Iași a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 7 din Legea nr. 543/2002**, excepție ridicată de inculpatul Gheorghe Vizitiu în dosarul menționat.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține că textul de lege criticat încalcă dispozițiile art. 16 alin. (1) din Constituție, întrucât creează o situație mai grea inculpaților condamnați definitiv cărora li s-a acordat suspendarea executării pedepsei și care în cursul termenului de încercare beneficiază de grațiere și care săvârșesc apoi o nouă faptă penală cu intenție (care atrage o nouă condamnare), întrucât aceștia pierd și beneficiul grațierii, dar și avantajul suspendării condiționate. Spre deosebire de aceștia, cei condamnați la închisoare cu suspendarea executării pedepsei și care au beneficiat de grațiere sunt mai avantajați, deoarece termenul de încercare este de 2 ani.

Tribunalul Iași consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, deoarece dispoziția de lege criticată nu stabilește discriminări, ci instituie un tratament juridic egal pentru toate persoanele aflate în aceeași situație, fără nici o deosebire.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Guvernul consideră că excepția este neîntemeiată, întrucât compararea condițiilor unei legi de grațiere cu cele ale suspendării condiționate nu se poate justifica, deoarece ambele instituții sunt facultăți ale legiuitorului, respectiv judecătorului, și nu drepturi absolute, ci doar vocații ale persoanei condamnate.

Avocatul Poporului și-a exprimat punctul de vedere în sensul respingerii excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată. Apreciază că prevederile art. 7 din Legea nr. 543/2002 nu aduc atingere principiului constituțional al egalității în drepturi, întrucât se aplică în mod egal tuturor persoanelor prevăzute de ipoteza normei juridice, fără a se face nici o diferențiere în cadrul acestei categorii.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate ridicată.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile părții prezente, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 7 din Legea nr. 543/2002 privind grațierea unor pedepse și înlăturarea unor măsuri și sancțiuni, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 726 din 4 octombrie 2002, care au următorul conținut: *„Persoanele grațiate care, în curs de 3 ani, săvârșesc cu intenție o infracțiune vor executa, pe lângă pedeapsa stabilită pentru acea infracțiune, și pedeapsa sau restul de pedeapsă rămas neexecutat ca urmare a aplicării prezentei legi.”*

Autorul excepției de neconstituționalitate susține că dispozițiile legale criticate sunt contrare principiului egalității în drepturi a cetățenilor, consacrat de art. 16 alin. (1) din Constituție.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile art. 7 din Legea nr. 543/2002 stabilesc consecințele comiterii unor noi fapte antisociale de către persoanele care au beneficiat de grațiere.

Grațierea colectivă constituie un act de clemență, exercitat de Parlament în temeiul prerogativelor sale constituționale și conform politicii penale a statului.

În exercitarea competenței sale, legiuitorul are deplina libertate de a stabili condițiile grațierii, referitoare la oricare dintre elementele răspunderii juridice, și anume categoriile de fapte antisociale pentru care s-au aplicat pedepse sau alte sancțiuni (infracțiuni sau contravenții), categoriile de sancțiuni aplicate făptuitorilor și quantumul acestora, persoana făptuitorilor și forma de vinovăție reținută în sarcina lor (intenție, culpă), precum și cu privire la alte elemente privind limitele grațierii (totală sau parțială) și consecințele comiterii unor noi fapte antisociale de către persoanele care au beneficiat de actul de clemență.

Dispozițiile art. 7 din Legea nr. 543/2002 nu aduc atingere prevederilor constituționale privind egalitatea în fața legii a cetățenilor, astfel cum susține autorul excepției, deoarece textul criticat nu stabilește discriminări, ci instituie un tratament juridic egal pentru toate persoanele aflate în aceeași situație, fără nici o deosebire.

Cât privește pedepsele a căror executare este suspendată condiționat, în conformitate cu prevederile art. 120 alin. 2 din Codul penal, grațierea produce efecte și asupra acestora. În acest caz, partea din termenul de încercare care reprezintă durata pedepsei pronunțate de instanță se reduce în mod corespunzător. Dacă suspendarea condiționată este revocată sau anulată, se execută numai partea de pedeapsă rămasă negrațiată.

Față de cele arătate, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 alin. (1) și (6) din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 7 din Legea nr. 543/2002 privind grațierea unor pedepse și înlăturarea unor măsuri și sancțiuni, excepție ridicată de Gheorghe Vizitiu în Dosarul nr. 3.644/2005 al Tribunalului Iași.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 9 februarie 2006.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Florentina Geangu

DECIZII ALE PRIMULUI-MINISTRU

GUVERNUL ROMÂNIEI

PRIMUL-MINISTRU

DECIZIE

**pentru numirea doamnei Cristina-Ancuța Pocora
în funcția de secretar de stat la Departamentul
pentru Relația cu Parlamentul**

În temeiul art. 15 lit. d) și al art. 19 din Legea nr. 90/2001 privind organizarea și funcționarea Guvernului României și a ministerelor, cu modificările și completările ulterioare,

primul-ministru emite prezenta decizie.

Articol unic. — Doamna Cristina-Ancuța Pocora se numește în funcția de secretar de stat la Departamentul pentru Relația cu Parlamentul.

PRIM-MINISTRU

CĂLIN POPESCU-TĂRICEANU

Contrasemnează:

Șeful Cancelariei Primului-Ministru,
Aleodor Marian Frâncu

București, 21 februarie 2006.

Nr. 23.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.U.I. 427282; Atribut fiscal R,
IBAN: RO75RNCB5101000000120001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 318.51.29/150, fax 318.51.15, E-mail: marketing@ramo.ro, Internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 411.58.33 și 410.47.30, tel./fax 410.77.36 și 410.47.23

Tiparul: Regia Autonomă „Monitorul Oficial”

5 948368 113428